

CABELLS SALATS

Sóc coixa, i quan surto a comprar necessito fer una parada de tant en tant.

Avui, m'he assegut en un banc que devia ser de la mateixa edat que jo. Pintat i repintat amb més d'una batalleta per explicar. El parc, no ha tardat a omplir-se de canalla enèrgica. He detectat una mare enfurismada, que li ha recalcat a la seva filla, que era la tercera vegada que l'avisava. Sense voler-ho he dirigit l'atenció cap a l'escena, el meu subconscient volia esbrinar el motiu d'aquella esbroncada.

No m'ha costat gaire endevinar-lo. Ja que després del «i no t'ho tornaré a dir», aquella nena decorada amb la sorra d'una jornada escolar, ha agafat un manyoc de cabells i l'ha reconduït cap a la boca i l'ha començat a mastegar, com si fos un pal de regalèssia.

Aquella imatge m'ha transportat immediatament quilòmetres cap al nord. He vist una nena de la mateixa edat, asseguda al primer graó de la casa familiar de Sant Antoni de Calonge, amb un bocí de la cabellera daurada entre les dents. He reviscut la salabror que tenien els cabells acabats de sortir del mar. Just abans que la mare em pogués veure i acabéssim com a l'escena del parc, podia assaborir un plaer salat.

La fúria de la mare quan em descobria, m'enviava de pet a la dutxa, sense protestar. Ella que adorava cuinar, es clausurava entre fogons i atuells diversos, per tenir a punt alguna delícia per sopar.

La casa era gran, per això hi podíem coincidir tots. Avis, tiets, cosins... O cosins i tiets, no sé en quin ordre ho hauria de dir. La casuística i la longeva vida fèrtil de la meva àvia, feia que les edats d'alguns nebots igualessin o superessin la d'alguns tiets. Entre tots formàvem una trena de nens i joves ben bonica.

Jo m'entenia molt amb en Manel, de petits érem inseparables. Era el germà petit de la meva mare i tot i que ens separaven cinc anys, estàvem molt units. Sant Antoni va ser el teló de fons d'una infantesa feliç, de jocs, de rialles, de nits a la fresca a la vora del mar, de samarretes tacades amb els regalims del gelat de maduixa. En Manel i jo solíem perdre'ns, ell murri i espavilat sempre se'n empescava alguna, i convertia una tarda de juliol en una aventura inoblidable pel passeig o pels carrers de Calonge.

Els jocs d'infantesa van deixar pas a converses adolescents, i entre la brisa i la sorra ens vam començar a fer petons plens de complicitat. Ell que m'anava al davant en edat i desenvolupament hormonal, va adaptar les aventures infantils al meu cos en procés de transformació. I ja no es tractava d'escapar-se corrents amb una lllaminadura comprada d'amagat, sinó de trobar un racó on enllaçar les nostres llengües, on acariciar-nos i assaborir la dolçor del plaer. Els tres estius que va

durar aquesta història els tinc guardats a la carpeta de records especials. Potser per intensos, potser per la breu durada de l'ídl·li.

Als seus vint anys, i amb els estalvis es va comprar un ciclomotor. La seva astúcia li havia permès reunir els diners i comprar-lo a bon preu. Me'l va ensenyar orgullós, i em va explicar les mil i una rutes que faríem, els llocs on ens perdríem. Aquell estiu començava bé, prometia.

A la primera de canvi vam agafar la carretera de la ganga que va cap a La Bisbal, els meus quinze anys s'aferraven a aquell tiet-amic-amant i em sentia la persona més afortunada del planeta.

Aquest és l'últim record que tinc; a partir d'aquí un cop sec i una fosa a negre.

Em vaig despertar a l'hospital, amb un gust salat a la boca, talment el dels cabells remullats a l'aigua marina. Al meu voltant tot de veus llunyanes, conversaven. Jo me'n sortiria, no m'havia endut la pitjor part, però no tenien clar com podia quedar la meva cama.

Pseudònim: Aigua